SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

No. 4. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JANUARY 8, 1988 — CENTS 25 ЦЕНТІВ — ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 8-го СІЧНЯ 1988 — Ч. 4. РІК XCV.

ПАПА ВІТАЄ УСІХ КАТОЛИКІВ В СССР

Ватикан. — У своєму новорічному слові, Папа Іван Павло II як звичайно говорив про мир і про те, що всі люди повинні себе любити байдуже звідкіля вони походять.

В часі Служби Божої у базиліці св. Петра в цей перший день року, який визнано світовим днем миру, Папа Іван Павло II, у своїй проповіді звернувся з окремим привітанням до католиків в СССР. Пригадуючи про 1000-річчя Хрищення, що будуть відзначати в 1988 році, Папа сказав, що радіє з приводу того святкування початків християнства з усіми „синами та дочками Росії, України і Білорусі".

Свою проповідь Папа виголосив у італійській мові а свій заклик до світового миру звернув до всіх віруючих і невіруючих людей, що повинні бути „немов одна родина".

Католицький журнал інформує про УКЦеркву

Джерзі Сіті, Н. Дж. — „Кетолік Адвокейт" з 9-го грудня 1987 року помістив статтю, в якій подає доволі обширні інформації ппро стан Української Католицької Церкви в СССР і про близьке „1000-річчя Хрищення України, а не Росії". Стаття появилася з приводу ствердження Міхаїла Горбачова в часі інтерв'ю для Ен-Бі-Сі, що в наступному році припадає 1000-річчя Християнства Росії.

Спершу часопис цитує слова Віктора Накаса, директора Інформативного литовського бюра у Вашингтоні, який уважає дійсно іронією що Горбачов говорить про 1000-річчя Християнства в Росії, а рівночасно його уряд з початком цього року старався зменшити до мінімум святкування 600-річчя Християнства в Литві, яке відзначали литовські католики.

Далі стаття подає, що таке саме окреслення „іронія" вжив о. Джан Філдс, що є речником Української Архиєпархії у Філядельфії. Він теж поінформував про насильне включення УКЦеркви у Російську Православну Церкву у 1946 році про підпільну Українську Католицьку Церкву, про нищення католицьких церков і про 4,5 мільйона українців-католиків, що потайки належать до УКЦеркви в границях СССР. Стаття також покликується на листа Митрополита Степана Сулика, в якому він остерігає, що є „сили які хочуть переконати світ, що це 1000-річчя Хрищення Росії, а не України".

Автор статті уважає, що святкування 1000-річчя це дуже тонка і важка до розв'язання справа для Католицької Церкви. З одної сторони Рим не хоче знищити своїх екуменічних заходів, а з другої сторони мусить обороняти і підтримувати переслідувану в СССР УКЦеркву і її тайних священиків та вірних.

У Клівленді відзначать День Державности України

Клівленд (С. Кікта). — Програму цьогорічного Дня Державности заповнить українській концерт відомого хору „Прометей" з Філядельфії під диригентурою Михайла Длябоги, який прибуде у повному складі співаків із своєю акомпаньяторкою Ириною Зварич. Буде це третій гостинний виступ „Прометея" у Клівленді за час його 25-літньої діяльности.

Концерт відбудеться в неділю, 17-го січня, о год. 4-ій по полудні в залі парафії св. Володимира в Пармі і його доповнить слово проф д-ра Юрія Кульчицького, голови місцевого Громадського Комітету Тисячоліття Християнства в Україні.

В програмі Дня Державности є також проголошення „Україна року у клівлендському поселенні" і додаткове відзначення другого громадянина, які переведе війт громади, голова Українських Злучених Організацій мгр Василь Ліщинецький.

Авдієнція української делегації у посадника Клівленду Дж. Войновіча визначена на понеділок, 11-го січня і збігається з приїздом сюди президента Рональда Регена. Як і щороку, українські прапори повіватимуть на маштах ратушів в дні 22-го січня.

Півгодини перед концертом духовенство обох віросповідань відслужить у православному соборі св. Володимира спільний Молебень.

МАЛАНЧИН ВЕЧІР В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Український хор „Думка" і Український Спортовий Клюб влаштовують в суботу, 9-го січня, ц.р., о год. 9-ій вечора в нововідновленій залі Українського Народного Дому при 140 Друга аве., Маланчин вечір. Приграватиме оркестра „Червона Калина", а у веселій програмі бере участь жіночий ансамбль хору „Думка". Столи слід замовляти в М. Кулинича, тел.: (718) 672-9344.

Вийшов „Календар української дитини" на 1988 рік

Торонто. — Тут, як і попередніми роками, появився завчасу заходами і накладом Гуртка Прихильників Української Дитини цікавий і барвистий календар на 1988 рік для українських дітей.

На кольоровій обкладинці роботи мисткині Ліди Палій є Марія — мозаїка зі собору св. Софії у Києві. На кожний місяць року посвячено в календарі дві сторінки, з яких одна має відповідні до місяця вірші та оповідання і також відповідні кольорові погідні малюнки. У календарі вплетені церковні і історичні дати з поясненнями, прикрашені відповідними малюнками і також загадками, пі. аннями і задданнями роз'язки до яких найдуть діти на задній стороні обкладинки.

Редакцію та ілюстрації до до календаря зробила знов д-ра Рома Чумак-Горбач.

Календар, в ціні 10 ам. дол., можна замовляти пишучи на адресу: Children's Care Group, 16 Rivercrest Rd., Toronto, Ont., M6S, 4H3, Canada.

ЗУСТРІЧ НОВОГО РОКУ В ІРВІНГТОНІ

Ірвінгтон, Н. Дж. — Тут в приміщеннях Українського Народного Дому при 140 Проспект аве., Осередок СУМ в Ньюарку влаштовує традиційний Маланчин вечір і зустріч Нового Року в суботу, 16-го січня ц.р. Грає оркестра „Водограй". Місця при столиках слід замовляти своєчасно, особисто або телефонічно безпосередньо в УНДомі кожного дня від год. 7-ої до 9-ої вечора телефонуючи (201) 372-9856.

МІЖНАРОДНА ГЕЛЬСІНКСЬКА ГРУПА ЗАПРОШЕНА ДО МОСКВИ

Ню Йорк. — Як подає „Ню Йорк Таймс", 31-го грудня 1987 р. Уряд СССР запросив представників Міжнародної організації оборони людських прав відвідати у січні Москву на тижневі розмови з найвищими совєтськими діячами.

Діюча у Відні Міжнародна Гельсінкська група для оборони людських прав рішила вислати 15 членів серед яких будуть політичні діячі і науковці з 11-ох держав.

Джері Лейбер, екзекутивний директор американської організації стеження за дотриманням Гельсінкських угод, заявила журналістам, що делегація, яка вибирається на цю зустріч до Москви вимагає розмов з найвищими чинниками уряду, включно із Міхаїлом Горбачовим, але правдоподібно до часу самої зустрічі совєтські чинники не виявлять її програми.

Міжнародна група стежіння за Гельсінкськими угодами добилась останньо створення пресового клюбу „Гласность" у Москві і західня делегація сподіється, що зможе зустріти представників цього клюбу в часі свого перебування у Москві.

Делегація має надію також, що їй дозволять відвідати шістьох членів Групи для стеження за Гельсінкськими угодами в СССР, які перебувають тепер в найгіршому карному таборі 36-1.

Роберт Бернстін, один із членів американської делегації не є так оптимістично наставлений до можливостей делегації, як Дж. Лейбер. Він має дуже різні почування щодо розмов, які мають бути переведені в Москві і бере під увагу таку можливість, що ці розмови не доведуть до ніяких вислідів чи поліпшень ситуації, хоча б тому, що уряд СССР так розголошує цю зустріч.

Українці у Філядельфії вдало відзначили День Конституції

Філядельфія. — Тут у ЛяСалл університеті відбулася в п'ятницю, 11-го грудня 1987 року, вдала конференція присвячена темі американської Конституції. Конференція була поділена на дві частини: панелеву дискусію в англійській мові й україномовну сесію з двома доповідачами.

У панелевій дискусії взяло участь шість осіб, з них п'ять українців, а саме: Леонід Рудницький і Мирослав Лабунька (оба з ЛяСалл університету), перший керівник і організатор конференції, а другий коментатор і провідник пообідньої сесії, Василь Калинович (Домінік коледж, Ню Йорк), Ярослав Білінський (Делавер університет) і Володимир Бандера (Темпл університет, Філядельфія). У цій сесії брав теж участь проф. Роберт Кортні, голова відділу політичних наук в ЛяСалл університеті, який порівняв американську конституцію з славним документом королівської Англії, „Магна Карта". Впродовж сесії американську Конституцію порівняв з різними українськими документами між ними „Руською Правдою" і конституцією УССР.

Крім того зроблено теж влучні поодинокі паралелі між Конституцією ЗСА і конституцією СССР, при чому слід відмітити вклад проф. Бандери у цю дискусію.

Після чотирьох коротких доповідей, проф. Рудницький подав кілька спостережень про конституцію СССР і підкреслив факт, що сама конституція це мертвий папір, що все по суті речі залежить від її приміщення, а проф. Лабунька детально проаналізував кожну доповідь і подав свої короткі зауваги.

У пообідній сесії, що нею провидив проф. Лабунька, виступали д-ри Ярослав Падох і Я. Білінський, голови НТШ і УВАН. Д-р Падох відчитав доповідь п.з. „Козацьке право — передвісник американської Конституції, а проф. Білінський порівняв конституції УНР і УССР.

На англомовній сесії біля 160 осіб, між ними студенти і професори різних університетів. Між гостями на сесіях, що їх привітав окремо ведучий панелевою дискусією Л. Рудницький, були

(Закінчення на стор. 3)

Дружина посадника допомагає убогим

Джерзі Сіті, Н.Дж. — Простягаючи допоміжну руку, дружина мейора Джерзі Сіті Антоні Куччі, Анна, передає чек на суму 2,500 дол. для організації „Самодопомога і виміна засобів" (ШЕЙР).

Ця відносно нова харитативна організація допомагає поодиноким особам і родинам в потребі.

Даток пожертвував Андрю Беллезза підприємець з Карні, Н. Дж., що тепер проживає в Джерзі Сіті. Анна Куччі, з дому Гомяк, є українкою з походження.

А. Гомяк-Куччі

КОМУНІКАТ

ПРЕЗИДІЇ КУППО

У зв'язку із проголошенням збіркової акції на докінчення праці Конгресової комісії у Вашингтоні, яка прослідкує причини і наслідки Великого голоду в Україні в 1932-33 роках, Президія Конференції Українських Політичних Партій і Організацій призначила пожертву 200 дол. і рівночасно закликає членство партій і організацій, що входять у склад КУППО підтримати своїми пожертвами цю важливу справу.

Вільні від податку пожертви слід слати на адресу: Commission on the Ukraine Famine, 1111 20th. St., N.W. Rm. 537, Washington D.C. 20579

За Президію КУППО

Д-р Зенон Городиський, голова
Д-р Роман Барановський, фінансовий референт
Д-р Роман Борковський, секретар

У Китаї страчено 17 осіб

Пекін. — При масовому зібранні глядачів 17 злочинців були засуджені судом на смертну кару і зразу ж після присуду розстріляні. Це сталося в столиці провінції Ляонін — місті Шеньян. Про вирок і страту повідомила місцева радіостанція, передача якої була перехоплена працівниками Бі-Бі-Сі.

Якщо вірити повідомленню, яке передало радіо Шеньяну, розстріляні брали участь у вбивствах і збройних пограбуваннях. На судовий процес над ними прийшли робітники багатьох підприємств.

Китайські власті звичайно хочуть, щоб на судовому процесі було якомога більше людей. Тому на фабрики, промислові підприємства, в установи, навчальні заклади наперед присилають пляни, скільки „глядачів" з даного підприємства чи установи повинно прибути на суд.

Згідно з законами комуністичного Китаю, кожний засуджений на смерть може протягом десяти днів вносити відклик. Не зрозуміло, чому в Шеньяні розстріляно їх зразу після винесення вироку.

У комуністичному Китаї і раніше практикувалися масові страти. Але повідомлень про розстріл зразу 17 осіб давно вже не було.

На тому ж судовому процесі п'ять злочинців були засуджені на довічне ув'язнення.

Відносини між Румунією і Мадярщиною погіршуються

Будапешт. — Члени Центрального комітету Мадярської соціялістичної робітничої (тобто комуністичної) партії Матіяс Сіврош та Геза Котаї обвинуватили Румунію — союзника Мадярщини у Варшавському Пакті — в ігноруванні співдівань мадярських меншин. В Румунії проживає 1.7 мільйона мадярів.

М. Сіврош і Г. Котаї надрукували статтю у двох провідних газетах країни: в урядовому органі „Мадяр Гірляп" і в партійному органі „Непсабадшаг". Обі статті не залишають сумніву, що відносини між Мадярщиною і Румунією далекі від дружніх.

М. Сіврош підкреслює, що відносини між Мадярщиною і всіми країнами „соціялістичної спільноти" постійно поліпшуються. Це не стосується лише Румунії. Він згадує зустріч в червні минулого року з румунськими партійними чинниками. Під час зустрічі Мадярщина підняла перед Румунією справу про зменшення обміну туристами, про погане ставлення румунських прикордонників і митників до туристів з Мадярщини, про низький рівень життя мадярської меншини в Румунії. „Від того часу ніякого прогресу (у вирішенні цих справ) не було", — зауважує Сіврош. Він відзначив також, що Мадярщина виявляла і виявляє зацікавлення долею мадярів в інших країнах. Крім 1.7 міл. мадярів в Румунії, ще по 600,000 проживає в Чехо-Словаччині і Югославії, 20,000 — в Австрії, понад 100,000 в Совєтському Союзі, від 1.5 до 2 мільйонів в інших країнах світу. Але лише в Румунії права мадярів урізують.

Стаття Котаї була більш стриманою, але і він зауважив, що мадярам в Румунії живеться погано. Він додав, що багато мадярів з Румунії, приїхавши в Мадярщину, хочуть тут залишитися. Котаї не наводить цифрів, але пресове агентство Ассошієйтед Пресс додає, що тепер не менш як 5,000 румунських мадярів перебувае на своїй „історичній батьківщині" і хотіли б тут залишитися назавжди.

РІЗДВО ХРИСТОВЕ

З уваги на свято Різдва Христового за старим стилем у четвер, 7-го січня, це число „Свободи" друкується з датою п'ятниці, 8-го січня. У четвер Головна Канцелярія УНСоюзу і В-во „Свобода" будуть закриті. Наступне число „Свободи" друкуватиметься у п'ятницю з датою суботи, 9-го січня. — Ред.

МОСКВА НАМАГАЄТЬСЯ ПОПРАВИТИ СИТУАЦІЮ У „ПСИХУШКАХ"

Москва. — Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" у Москві Билл Келлер, покликаючись на совєтське пресове агентство ТАСС, інформує, що совєтські офіційні чинники намагаються дещо злагіднити критику на Заході про совєтські психіятричні заведення, головно про спеціяльні „психушки" контрольовані „міністерством внутрішніх справ, а насправді органами КГБ. До таких спеціяльних психіятричних закладів КГБ висилає небезпечних для режиму політичних в'язнів, які або не виходять з таких „лічниць" взагалі, або їх випускають вже після того, як вони стають повними інвалідами і не здібні до життя, а тим самим не загрозливі для комуністичного режиму.

Ситуація на цьому відтинку почала поправлятися після приходу до влади Міхаїла Горбачова, генерального секретаря ЦК КПСС, який вже раніше пропонував внести певні поправки до закону про права пацієнтів і родин у психіятричних заведеннях. Згідно з інформацією ТАСС Совєтський Союз прийняв тепер цілий ряд постанов про легальні права психічно хворих осіб і у випадку затвердження їх Верховною Радою СССР, це буде перша основна ревізія постанов керівництва психіятричними шпиталями на протязі останніх 27 років.

Ревізія сягає так далеко, що пацієнти і їхні родини мають навіть право вносити скаргу до суду, якщо матимуть для цього причину. Корисною зміною ТАСС вважає надання „останнього слова" у справі психічного здоров'я міністерству здоров'я, навіть над „пацієнтами", які знаходяться у спеціяльних психіятричних заведеннях КГБ, які фактично не є жадними пацієнтами „а звичайними політичними в'язнями, особливо небезпечними для режиму.

Совєтські і західні спеціялісти, які систематично слідкують за порушенням прав людини в СССР, з полегшенням прийняли інформацію про зміни, чи ревізію законів в цій справі, але рівночасно заявили, що вони покищо скептично сприймають урядове повідомлення, бо воно не конче мусить сигналізувати кінець психіятричних надужить органами КГБ. „Це добрі зміни з погляду загального права, — заявив Александер Подрабінек, совєтський правозахисник, який написав навіть книжку про надуження психіятрії для політичних цілей, — але як ці зміни будуть практично застосовані тяжко ще тепер передбачити".

Треба підкреслити, що ці зміни були прийняті в часі коли совєтська психіятрія на Заході знаходиться під особливо гострою критикою вчених, а також совєтських правозахисників і навіть деякої совєтської преси. Хоч тамошня преса не дискутує і не інформує про надужиття психіятрії для політичних цілей і нічого не згадує про спеціяльні „психушки" та політичних в'язнів, але висловлює голосно думку про надужиття, перекупство, некомпетентність керівництва тощо. Про ці справи писали вже: „Ізвестія", „Комсомольская Правда", „Соціялістіческая Індустрія", „Медіцінская Газета" та інші.

Пітер Редавей, директор Інституту ім. Кеннена у Вашингтоні і автор книжки про совєтську психіятрію, каже, що плюсом у совєтській пресі запевняють здійснення постанов про поправку. Була тільки в тому, що в совєтському законодавстві є багато корисних постанов але їх не здійснюється, або їх порушують урядові чинники, а особливо КГБ. Історик Рой А. Медведєв також закликає до обережности при читанні постанов. Брат Медведєва перебував у „психушці" з діягнозою „параної", людини, яка хотіла „реформувати теперішній лад". Таких випадків було чимало. П. Редавей каже, що добрі постанови не конче усувають зло і не запевняють гуманної психологічної опіки.

У СВІТІ

КУРДСЬКІ ТЕРОРИСТИ зірвали при допомозі бомби і гранат пасажирський літак західньонімецької повітряної лінії „Кондор". Літак типу „Боінг-737" із 16-ма пасажирами і обслугою загорівся в повітрі недалеко від побережжя Ізраїля. У понеділок, 4-го січня ц.р., невідомий мужчина потелефонував до бюра турецького інформаційного центру в Лондоні і заявив: „Ми вбили німецького дипломата в Парижі, а також підірвали західньонімецький літак". „Хто це ми?" — запитався черговий кореспондент. „Ми це Курдський національний визвольний фронт", — відповів мужчина в трубці. Журналіст хотів довідатися, яка їхня ціль, але невідомий терорист підкинув голосом заявив, що це тільки початок і поклав слухавку.

ХРИСТИЯНСЬКА РАДІОСТАНЦІЯ в Ливані повідомила, що ливанські військові розвідні човни помітили біля берегів Ливану транспортовий корабель, якого вони примусили заплисти до порту в Бейруті. В інформації нічого не згадується кому належить корабель. Його назвали тільки „Марсія" і здогадливо висловили думку, що він правдоподібно привіз більшу кількість зброї для ливанських друзів під керівництвом Валідома Джумблята. Друзи відмовились від коментарів в цій справі і назвали повідомлення військового командування провокацією.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ не буде бойкотувати Олімпійських Ігрищ в Сеулі, заявив представник совєтського спортового комітету Марат Грамов кореспондентам у Франкфурті. М. Грамов є рівночасно головою Крайового олімпійського комітету СССР. На запитання кореспондентів Грамов заявив, що ця справа вже полагоджена позитивно і совєтські спортовці прибудуть у визначеному реченці до Південної Кореї. Офіційний комунікат в цій справі буде опублікований 11-го, або 12-го січня. Кінцевий реченець зголошень в Олімпіяді є 17-го січня.

В ЮГОСЛАВІЇ РОБІТНИЧІ профспілки набирають на силі. В минулому 1987 році в цій країні було зареєстровано 1,570 страйків, у яких брало участь 365,000 робітників. Очевидно, офіційні комуністичні власті роблять все можливе, щоб зменшити впливи профспілок, а також саму ідею страйків. Агентство Ассошієйтед Пресс інформує, що уряд вважає страйки незаконною дією робітників і переслідує організаторів страйків. Зглядане агентство підкреслює, що уряд немає в цій ділянці великих успіхів, бо загальна економіка погіршилась і зріс відсоток безробіття. Інфляція в тій країні становить 170 відсотків, внутрішній довг Югославії виносить 19 більйонів долярів, а безробіття в останніх трьох місяцях минулого року зросло до 17 відсотків.

В АМЕРИЦІ

ЗГІДНО ІЗ ТВЕРДЖЕННЯМ урядовців бюджетного бюра у Вашінгтоні, д-р Отіс Р. Бовен, секретар здоров'я та соціяльних послуг, укладаючи бюджет на наступний рік, просить про значне підвищення фондів для боротьби з хворобою АІДС. З огляду на те, що Уряд гостро критиковано за недостатнє зацікавлення у поборенні цієї смертоносної хвороби, офіційні чинники уважають, що Президент повинен одобрити цю вимогу. Однак це збільшить видатки в бюджеті на 20.5 відсотка.

ВИСОКО ПОСТАВЛЕНИЙ адміністраційний урядовець сказав, що Державний департамент вирішив стриматись від публічної критики Ізраїля за його поведінку супроти палестинців на окупованому західньому побережжі Ріки Йордан і в смузі Гази. Одначе цей же сам чиновник потвердив, що ЗСА дальше стараються вплинути на дії Ізраїля дипломатичними і приватними шляхами, а зокрема на рішення військової влади про видворення головних ворохобників. Державний департамент звернув увагу ізраїльського уряду на 49 точку Женевської конференції з 1949 року, де говориться про „заборону примусових виводів індивідуальних осіб чи груп".

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ нюйорської стейтової тюремної системи заявили, що вперше в історії стейтової каральної системи в'язні, які відбувають покарання за вживання і поширювання наркотиків, перевищили чисельно кожну іншу категорію ув'язнених. Інформуючи про це урядові відмітили, що за останніх п'ять років населення 50-ох стейтових тюрем зросло з 27,206 до 39,829 тобто на 46 відсотків, але число тих, які засуджені за наркоманію, зросло потрійно з 2,684 до 8,261.

КРАЙОВЕ УПРАВЛІННЯ аеронавтики і дослідження простору заявило, що полет міжпростірної ракети мабуть буде відложено на 6 до 10 тижнів. Ця заява була зумовлена останньою невдачею випускного отвору ракети, якого завданням є випхати в полет корабель. Приватні спостерігачі натомість кажуть, що це мабуть потриває дещо довше. Первісно ракета мала вилетіти у простір 2-го червня ц.р.

ПРАЦІВНИКИ БІЛОГО ДОМУ дивуються як довго потриває напружена ситуація між віцепрезидентом Джорджем Бушом і шефом персоналу Говардом Бейкером. Прихильники віцепрезидента Буша лихі на Г. Бейкера за те, що він примиляється до сен. Баба Дола, суперника Буша на республіканську президентську номінацію. Спостерігачі кажуть, що шеф персоналу Білого Дому хоче промостити собі шлях на становище віцепрезидента в кабінеті сен. Дола або на пост державного секретаря.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нова спроба

Совєтське пресове агентство ТАСС передало, що міністер закордонних справ СССР Едуард Шеварднадзе прибув у понеділок рано, 4-го січня, у Кабуль. Кореспондент агентства Ассошіейтед Пресс Шахерезада Фарамарці повідомила, що в той же день в Ісламабад, столицю Пакістану, прибув заступник державного секретаря Майкл Армакост, якого супроводжує директор близькосхідного відділу Ради Крайової Безпеки ЗСА Роберт Овклі.

Про візиту совєтського міністра перед тим нічого не повідомлялося. Не відомо, скільки часу він пробуде в Афганістані, з ким має намір зустрітися і які справи буде обговорювати. Кореспондент агентства Ассошіейтед Пресс Керол Вілліямс вважає, що Шеварднадзе має намір обговорити з Наджібуллою та іншими керівниками маріонеткового уряду можливість виведення з країни 115-тисячного окупаційного корпусу вже протягом цього року.

Як уже повідомлялося, генеральний секретар Міхаїл Горбачов заявив, що совєтські війська залишать Афганістан, як тільки західні держави і Китай припинять військову допомогу муджагедінам. ЗСА настоюють на виведенні совєтських військ без всяких попередніх умов.

Мало хто сумнівається, що як тільки совєтські війська повернуться додому, дні режиму Наджібулли будуть пораховані. Сам Наджібулла заявив: якщо його резиґнація послужить „досягненню крайового примирення", він складе з себе повноваження голови держави.

Візита Шеварднадзе припадає в досить напружений час. В районі афганського міста Хост тривають тяжкі бої і ситуація залишається неясною. В Кабулі і Москві твердять, що блькада міста партизанами прорвана і в Хост безперервним потоком надходять продукти, лікарства, товари першої необхідности і зброя. Виступаючи на пресовій конференції, речник міністерства закордонних справ СССР Геннадій Герасімов заявив, що афганські і совєтські війська повністю контролюють стратетічну дорогу Гардез-Хост довжиною 115 кілометрів.

Щодо американських візитерів, то М. Армакост і Р. Овклі зустрілися з міністром закордонних справ Пакістану Абдулом Саттаром і обговорили з ним широке коло справ, зв'язаних з ситуацією в Афганістані і можливим виведенням з цієї країни совєтських військ. Армакост повинен також зустрітися з президентом Пакістану Зія-віль-Хаком і прем'єр-міністром Мохаммедом Джунейдо. Американський післанець побуває також у великому таборі афганських біженців у Пешаварі. Газета „Вашінгтон Пост" пише, що Армакост зустрінеться в Пакістані з лідерами семи великих організацій афганських борців за свободу, а тому числі і з головою Об'єднаного фронту опору Юнісом Халісом. Газета повідомляє також, що Армакост передасть лідерам партизанів особисте послання президента Роналда Реґена, запевнюючи їх, що З'єднані Стейти Америки і далі продовжуватимуть надавати борцям за свободу в Афганістані американську військову і економічну допомогу.

Поки совєтські і американські високі візитери ведуть переговори, шукаючи шляхів вирішення проблеми, в Афганістані восьмий рік триває війна. Щодня гинуть афганські та совєтські вояки, серед яких є багато з українських сіл і міст. Їх руками Москва хоче розправитися з волелюбним народом багатостраждальної землі Афганістану. „Воїни-інтернаціоналісти", як називає окупантів совєтська преса, розстрілюють зі скорострілів беззахисних мирних жителів, вбивають дітей, розкидають по дорогах і селах міни, що нагадують дитячі забавки. Газети всього світу поміщують фотографії афганських дітей без рук, без ніг, без очей, в інвалідських візках, на милицях. Лише совєтські газети і газети їх сателітів не друкують цих знімків. Так виглядає насправді „допомога", яку подає Москва народові Афганістану.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні присилати до редакції „Свободи" разом із двома примірниками даного твору також і адресу, де таку публікацію можна набути, та її ціну.

Михайло Кучер

ДЕЗІНФОРМАЦІЯ ПРОЦВІТАЄ

Є в Москві Зубівський бульвар і на ньому добрий сучасний будинок, який належить відділові інформації Міністерства закордонних справ СССР. У цьому будинку кілька разів на тиждень збираються кореспонденти західніх газет на пресову конференцію, що її, звичайно, провадить начальник відділу інформації Міністерства закордонних справ Геннадій Герасімов. Він повідомляє про совєтський погляд на міжнародні справи.

Дещо змінилось у Москві, але ці „зміни" корисні тільки совєтському урядові. Не так давно кореспондент західньої преси не міг мріяти дістати інтерв'ю з совєтським високопоставленим політиком. Тепер в Москві провадяться регулярні пресові конференції для кореспондентів західньої преси. Міністри і ті готові для інтерв'ю і ввічливо відповідають на телефони навіть у суботу. Буває, що представники Міністерства закордонних справ (совєтське МИД — „Министерство иностранных дел") самі пропонують інтерв'ю. Це прийнято вважати виявом гласности. Але в чому воно полягає? Совєтські політики зрозуміло дають совєтський погляд на справи і він є такий самий, як перед гласністю. Совєтська гласність є новою формою пропаганди із старим змістом.

В СССР і досі не відмовились від маніпулювання думкою західніх кореспондентів у своїх цілях. Гласність маніпуляцію зробила більш успішною, вона більш професійна та уникає виразного замилювання очей. Політика гласности має завдання заставити західню пресу служити інтересам совєтської пропаганди і таким чином впливати на політичні процеси на Заході. Західні кореспонденти професійно на висоті, але політично часто наївні у відношенні до Совєтського Союзу.

Некритично повіривши у гласність, західні журналісти покірно повторюють сказане совєтськими чиновниками, але уникають критичного відношення до сказаного.

Ця тактика знаходиться у стадії експерименту, але вже дає позитивні наслідки. Горбачов і його прибічники кажуть неправду, коли нарікають на великі клопоти в реалізації реформ. Здебільшого вони не кажуть хто противиться, а коли й кажуть, то неправду, яка просто фантастична. „Противляться — демонстранти на вулицях (!), пацієнти психічних лікарень і взагалі дисиденти". Очевидно Захід таку „інформацію" не проковтне добровільно при допомозі тих дисидентів, які опинились у вільних країнах.

„Гласність успішна насамперед тому, що основана на стремлінні заставити західніх журналістів повторювати тези офіційної пропаганди, без доступу до незалежної інформації. На Заході відомо, що 90 відс. інформації пресового агенства Ассошіейтед пресс у 80-их роках покірно і дослівно переписано зі совєтських газет.

При Горбачові дезінформація фактично побільшилась. Люб'язні інтерв'ю, які вже так легко дістати, повторюють сіру інформацію совєтських газет.

Заступник директора Інститут у ЗСА і Канади Р. Богданов та фахівець з питань роззброєння Г. Трифоменко пояснюють західнім кореспондентам чому СССР боїться Заходу. Вони посилаються на побільшення зброєнь ЗСА, на американські військові бази вздовж кордонів СССР, на китайську загрозу, на те, що за Другої світової війни загинуло 20 мільйонів совєтських громадян.

Посилання на це, що СССР боїться нападу, корисне кожному генеральному секретареві. Воно виправдує великі видатки на озброєння та агресію в Афганістані.

Звичайно, дуже легко доказати, що СССР нікого не боїться, бо переконує своїх громадян про неминучу перемогу комунізму в цілому світі. Одним з найкращих показників совєтської дезінформації є кампанія, скерована проти президента Реґена. Навіть відомі американські журналісти повторюють совєтську пропаґанду, що президент Реґен побільшив можливості атомової війни. Політику стримування поширення комунізму в південній Америці не можуть вибачити президентові Реґенові і „свої" американські лібeрали та навіть американські, европейські союзники. За словами Леніна — „корисних ідіотів" на Заході ніколи не бракує.

Микола Бараболяк

ЧИ МОЖЛИВЕ ПОВСТАННЯ В УКРАЇНІ

„Will the Non-Russians Rebel? State Ethnicity, and Stability in the USSR". — by Alexander J. Motyl, Cornell University Press, 1987, 188 pp. $24.95 Adress: Cornell U. Press, P.O. Box 250, Ithaca, N.Y. 14851.

На цю тему написав дуже добре удокументовану наукову працю Александер Мотиль, що вийшла друком у видавництві Корнельського університету вже більш як півроку тому. Автор вчинив дуже розумно, що, аналізуючи можливості ефективного опору проти режиму Кремля, дав своїй праці заголовок: „Чи буде повстання неросійських народів"?, бо таким чином він кинув питання на широке політичне тло, хоч у тексті аналізує майже виключно українську визвольну проблему. Факт, що він розглядає майже виключно питання революційного опору в Україні, автор виправдує тим, що серйозний потенціял повстання може існувати тільки там. Коли не зродиться він в Україні, другій щодо числа населення республіці СССР, то не заіснує він ніде інде. Треба теж звернути увагу на те, що автор вживає концепт „повстання", а не „революція". Події, які зайшли під кінець минулого року на причілку Гази і в Єрусалимі, можна б назвати „повстанням" отже від підросійських народів не можна сподіватись, на розсуд автора, навіть цього роду опору як від палестинців, а не повносилої революції.

Не збираюсь писати рецензії на цю працю, бо це наукова праця, і на неї не місце у щоденнику. Хочу тільки звернути на неї увагу, підкреслити її вагу, як першої спроби винести на міжнародний науковий форум проблему української визвольної справи. В чому добачується автор головно трудности заіснування стану повстання в Україні? Нема там провідної еліти, яка дала б напрям і повела повстання, як наприклад Лех Валенса із „Солідарністю" у Польщі. В СССР партія опанувала все життя. До складу КПСС здебільшого входять росіяни. Вона при допомозі КГБ тримає все життя, у всіх його проявах, під повною контролею. Заіснували б деякі вигляди, коли б під Горбачовим дійшло до якоїсь децентралізації системи, де місцеві провідники мали б нагоду, засмакувавши в деякій незалежності, заангажуватись не тільки у незалежні економічні, але попри це у політичні і культурні акції. Але коли б навіть прийшла така нагода, то російська верхівка прикоротила б такі тенденції зараз у зародку, а має на це рафіновано софістикований апарат насилля. Долю Хрущова припечатало те, що він наївно взявся за завдання децентралізувати систему і виставив її на небезпеку. Нині Горбачов зможе евентуально тільки зменшити тиск централізації, щоб рятувати економіку, але він не може допустити і не допустить до зменшення тиску з Москви у всіх сферах політичного життя, в тому й культурного. Від себе додам заввагу до наших нарікань на недостачу „гласности" в Україні під Горбачовим. Його концепт „гласности" не стосується національного питання. Це питання по лінії мислення вождів Кремля щасливо розв'язано ідеєю „совєтського народу". „Гласність" має допомогти тільки економічному розвиткові імперії, яка набрала сили понадконтинентальної потуги. Нині існуюча клясова, етнічна, і політична система не може бути захитана відосередніми національними тенденціями і мусить залишитись основою стратегічної потуги імперії. Її носієм є нова російська еліта, яка базує свою силу на російському патріотизмі, і тим творить корінну базу імперії. Горбачов хоче бути одним із основоположників імперії, після Сталіна, Брежнева, він тільки хоче стосувати більш цивілізовані засоби в удержанні її.

Що допомогло збудувати імперію й виелімінувати внутрішні небезпеки підмулювання її фундаментів? Без сумніву чи не вирішальну ролю відіграло тут уведення супремації російської мови, як „рідної". Спосіб дуже простий: нехтування, чи радше неприйняття російської мови, мови Леніна, як мови розговірної, вважається проявом „буржуазного націоналізму, а того, хто її вживає, як „петлюрівця", чи пізніше „бандерівця" треба як „ворога народу" знищити. Введення російської мови, як навіть розговірної, виправдується тим, що в державі — це мова більшости, (щось як у ЗСА англійська у відношенні до еспанської), вона ж мова міжнародного спілкування, нею мусять порозуміватись неросійські народи між собою, вона „збагачує" інші мови, і подібне. Без неї неможлива б була унія, братерство народів! На Заході не повірять, що російська мова могла стати так сильним фактором у нищенні національної ідентичности українського народу. На жаль, вона близька російській, не як мова балтійців, грузинів, чи народів Азії. В результаті Мотиль вважає, що нарід України в таких путах, що нема можливости, щоби він міг піднестись і здобутись хоч на якісь прояви всенародного повстання, хоч би до меж опору поляків, чи палестинців.

Цілий 9-ий розділ присвячує автор потенціяловi допомоги повстанню в Україні зізовні. В цьому контексті розглядає він ролю американського радіомовлення, Населення слухає, засоби масової інформації, але щоб ці радіомовлення мали якийсь вплив на політичний активізм населення, то ледве. Згадує про акції Сі-Ай-Ей у минулому, зокрема про долю й успішність ескапад як ця під проводом Василя Охримовича у 1954 році, Добоша у 1972 році, Кухтяка 1982. Все це непродумані, безнадійні акти, про які ворог був заздалегідь попереджений інформаторами. Загалом автор є цієї думки, що як немислиме повстання в Україні власними силами, так і, в нинішніх умовах, еміграційні сили не можуть мати ніякого впливу на підбурювання до якогось революційного руху в Україні. Відповідь на поставлене в наголовку питання вповні отже негативна. Згадує автор про дисидентський рух в Україні, але цей рух не має і не може мати впливу на повстання у цьому сенсі, як кваліфікується повстання. Дисиденти діють у рамах совєтської законности, відкликаються до тієї законности, що в їх ситуації розумно, вони ведуть боротьбу за культурну автономію, а не за розвал Союзу.

Книжка Мотиля — це поважна наукова праця. Я не збираюсь — повторюю — у цій статті писати рецензію про неї, як радше хочу звернути увагу ширших кіл нашого громадянства на цей поважний вклад у нашу політичну думку і літературу. Праця базується на широкому фактичному й науковому матеріялі. Коли б писав рецензію, міг би я зробити деякі методологічні завваги, але позатим вповні погоджуюсь із висновками автора. Теж кажу „ні!"

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Віктор Поліщук

Зустріч з П. Шостаком

Зустрілися ми біля ліфта в будинку Канадсько-української фундації в Торонто. Це було ввечері, 12-го грудня м. р., на півгодини перед відкриттям виставки творів Петра Шостака.

Петро Шостак — молода ще людина. Я запитав його про рік народження. Він назвав дату: 30-го січня 1943 року. Не личило мені нотувати при ньому, тож я, щоб запам'ятати дату, асоціював її з критичним пунктом Другої світової війни: саме тоді закінчувалося оточення 6-ої армії фельдмаршала Паулюса під Сталінґрадом.

Дивіться: ми тоді вже були дорослі, а Петро Шостак ледь народився, що сталося на фармі його батька у північносхідній Альберті. І встиг Петро Шостак стати вже відомим і визнаним у Канаді мистцем.

Дитячі роки Петра Шостака пов'язані з місцем його народження. І цим місцям мистець присвятив свою творчість. Зміг він це зробити, скінчивши 1965 року, Альбертський університет, а 1969 року університет Вікторія — дипломом викладача образотворчого мистецтва.

Упродовж десяти років, цебто до 1979 року, Петро Шостак був викладачем мистецтва малярства в згаданому вище університеті, після чого залишив дидактичну працю, присвятившися цілковито малярству.

Уже 1982 року Петро Шостак видав свою першу книжку-альбом „Коли ночі довгі", а 1984 року книжку-альбом „Субота буває раз у тиждень". Власні тексти і кольорові репродукції творів — це наглядне свідоцтво великої майстерности П. Шостака.

Входимо до галерії Канадсько-української мистецької фундації. У залі, праворуч, ще експонуються картини відомого мистця Андрія Бабича. В задній залі підготовляється виставка творів Івана Котулвського. Натомість у центральній залі — 40, здебільша олійних, картин Петра Шостака, серед яких кілька шовкодруків. Зразу ж звертають увагу червоні цятки-позначки біля описів картин. Голова Михайло Шафранюк пояснює, що так позначено вже продані картини. Майже половина експонованих картин продана перед відкриттям виставки, під час її підготови. Це говорить само за себе.

Офіційну частину вечора відкрив член Дирекції Канадсько-української мистецької фундації д-р Яків Креховецький, сам теж мистець. Після нього коротко промовляв д-р Ярко Шудрак, голова Клюбу українських професіоналістів і підприємців у Торонто, який (клюб) був співорганізатором виставки творів П. Шостака. Обидва промовці говорили коротко, по-діловому, при чому українською й англійською мовами. Церемонія відкриття тривала не більше 15 хвилин, і це дуже добре. Молоді знають, що часом треба дорожити, а зайва самозалюбленість деяких промовців шкодить і їм, і слухачам.

Я не вмію визначити мистецького напрямку, за яким слідує П. Шостак. Його творчість не вкладається, мабуть, у рамки жодного мистецького напрямку, вона абсолютно своєрідна, неповторна, шостаківська. Можна сказати, що хто раз бачив твори Петра Шостака, той розпізнає його пензель навіть на другому краю світу. Дивлячись на твори Петра Шостака, тематика яких — життя на канадських преріях, — трудно примиритися з думкою, що вони мальовані олійними фарбами, вони радше скидаються на акварельну техніку, настільки в них делікатности, витончености. На мою скромну думку, Петро Шостак, як ніхто інший, майстер кольору зимового, степового, причому часто й вечірнього, а то й нічного неба, степового, чистого снігу.

Навіть не знаючи українського родоводу Петра Шостака, глядач зразу ж визначає його національність: на картинах зображені українські церкви, селяни в одязі, який пригадує українське село, а на одній картині просто висить на кілку український кожух. Простір, віддаленість осель, конкретні особи, ніякого натяку на натовп — наводять думки на нелегке, але чесне життя фармерів на преріях.

Петро Шостак проговорився, що до 100-ліття поселення українців у Канаді (1991) готує велику виставку, що її плянує мати саме в галерії Канадсько- української мистецької фундації у Торонто. Вже тепер, мешкаючи постійно у Вікторії, мистець працює над творами на цю виставку. Петро каже, що в процесі його творчости, першими критиками картин, навіть задумів, є дружина Джералдін і син Андрій.

Виставка у КУМФ згуртувала понад сто осіб, здебільшого членів Клюбу українських професіоналістів і підприємців у Торонто. Ці, хто купив картини Петра Шостака, не тільки матиме мистецькі вартісні твори у своїх збірках, але й запоруку, що вартість цих творів зростатиме з кожним роком.

Нема сумніву, що Петро Шостак, твори якого експонувалися у багатьох канадських галеріях, у майбутньому буде зарахований до клясиків канадського образотворчого мистецтва.

До зустрічі, Петре, на виставці, присвяченій 100-літтю поселення українців у Канаді!

ІНДІЙСЬКІ СІКХИ ЗНОВУ розвинули шалений терор проти гіндусів і урядових осіб в Пунджабі, вбивши в кінці минулого тижня 10 осіб і одного видатного члена Конґресової урядової партії прем'єр-міністера Раджіва Ганді, віцепрезидента згаданої партії Ягата Рама. Сікхи застрелили його у власній хаті і тяжко поранили кузена, який опісля помер у шпиталі. Від 1-го січня вбили 21 особу, в тому числі декілька поліціянтів, проти яких звернений терор калістанців, скрайньо-правої групи сікхів.

О—КА

„ВЕСЕЛИХ СВЯТ!"

II.

Марійка стоїть в кухні й виліплює рівні ряди вареників та вушок. Ці останні особливо маленькі, так як любить їх Петро. Вправлена у роботі ліпить вже автоматично, а думки кружляють біля дітей і внуків, що їх невдовзі побачить. Петра не бачила вже давно, але кожний раз як він приїздить це для неї радість і естетична насолода глядіти на його пристійне обличчя, елегантний вигляд, ясне волосся старанно причесане — як інакший він від тих усіх недбалюхів, що завжди навіть „на свято" у „джінсах" і без краватки. „Мій син" — думає з гордістю — все в нього таке гармонійне, гарне, успішне. Коби тільки вже вкінці одружився, а то якось ніяк не виходить." Марійка застановляється як це можливе, що ніяка жінка йому не подобається, а вони також холодні до нього. Петро її питання збуває сміхом і каже, що ні одна не дорівняла її — мамі. Марійка порівнює відношення сина, а дочки до неї і ставить собі питання чому в неї немає цієї гармонії з Мартою, що з Петром. Марта шорстка — ствержує — вдалася у Василя, часом як очі у неї потемніють, то аж лячно стає. Щось в останньому часі, вона ще частіше така непривітлива, там здається „не грає" з Ромком, але чия це вина? Марійка пригадує, як мала Ляля розповідала телефоном, що батьки „дуже кричали". Коби лише наладнали свої непорозуміння, бо вже подостатком розводів в українських родинах. Побачить сьогодні як Марта і Роман відносяться до себе — але сьогодні Свят-Вечір, то мусить бути спокійно і радісно. Нині як кожного року засядуть усі і будуть дякувати Богові, що вони здорові, щасливі й разом.

Марійки руки поспішають з роботою і думки перекидаються на те, що треба ще приготовити. І де Василь забарився. І не саме тепер, коли вона потребує його помочі.

* * *

Василь прощається біля церкви із членами хору. Стискають собі руки, гучно бажають „Веселих Свят", „смачної куті" і спішать додому. У кожного цього вечора діти, внуки, поз'їжджалися, щоб відвідати сеньйорів родини. У Василя теж вже думки там у їхній привітливій, хоча малій хатині. Чи застане вже Марту з Романом, внуків? А може і Петро приїхав завчасу? Якось добре мати почуття, що у них немає проблем з дітьми, що виховали їх на статечних людей. Тепер можуть тут з Марійкою спокійно серед природи і кола знайомих, таких як вони емеритів, доживати свого віку. Коби тільки це пакосне серце йому не дошкулювало. Останньо щось воно не так, як треба і лікар остерігав, що може прийдеться робити операцію. Але поки ще не треба Марійці того знати, хай не журиться наперед, а особливо тепер у свята.

Василь вже відкриває замерзлі двері авта, як біля нього з'являється старенький професор, їхній невтомний дириґент: „Хочу і я вам побажати „Веселих Свят". Ви спішите до родини, приїхали певне діти, вони у вас такі вдалі, як гарно буде у вас на свята і як радісно з дітьми, внуками, а я, як пес у буді, сам-самий і так засяду до вечері.

Василеві стало прикро і він без надуми запропонував: „Приходьте до нас на Свят-Вечір завжди одне порожне місце чекає на гостя. Будемо разом колядувати біля ялинки."

Професор виправдувався, що він не думав „впрошуватися", що він ось так сказав, бо цей вечір особливо важкий для самітніх, але він „вже дасть собі раду".

Але Василь таки настоює, „як вже не на вечерю — тоді на коляду" і, сердечно розцілувавшись, вони прощаються.

* * *

На оселі тишина, темно, тільки хатки блистять десятками світел — тут сьогодні всі святкують, так як „колись вдома", хоча в містах вже давно шумить щоденне життя.

Старенький професор осторожно пробує паличкою засніжену стежинку, хоча це лише віддаль двох хат, а йому таки важко іти. І боїться впасти щоб ще до чого на сам Свят-Вечір не зламати ноги. Він таки почекав, щоб не іти в час вечері і тепер хочеться йому тільки перебути годину-дві у радісному колі не своєї, але приязної родини. Через широку шибу приглядається у нутро вітальні, чи вже справді покінчили вечерю. Стоять усі біля ялинки, діти розривають барвисті папері, щоб мерщій побачити подарунки, а дорослі приглядаються. У всіх усміх на обличчях, Василь обняв впів Марійку і цілує її сиве волосся, Бачить Марту, Петра, а Роман певне в другій кімнаті. Професор знає їх усіх довгі роки, ще як діти навчались у нього гри на фортепіяні. Тож хіба має право зайти до них і не буде інтрузом?

На його стукіт відкриваються широко двері, Петро допомагає скинути плащ, Марта відбирає паличку. Професор, затираючи промерзлі руки, святочно вітає: „Христос Рождається! — А я прийшов заколядувати з вами і трішки погрітися у вашому родинному щасті"...

Українці...

(Закінчення зі стор. 1)

Микола Лівицький, Президент УНР, і Михайло Нич, голова УКК, Української Громади Метрополітальної Філядельфії, яка, до речі, у співпраці із „We the people 200" спонзорувала згадану конференцію. На конференції були представники льокальної і універсальної преси та телекомунікаційного центру. Представник радіопрограми „Голос української діяспори" підготовив обширний звіт про перебіг конференції в Україну.

Про панелеву дискусію і її успіх свідчить жвава дискусія, що відбулася зараз після виступів панелістів, у якій взяли участь численні присутні, ставлячи питання усім панелістам.

Як у своїх виступах, так і у дискусії, усі панелісти враз із представником вдало пов'язували історичне минуле із сучасними подіями, а саме, перебуванням Ґорбачова у Вашінгтоні і підписання договору між ним і президентом Реґеном.

У пообідній сесії д-р Ярослав Падох проаналізував „Кодекс прав, за якими судиться малоросійський народ із 1743 року і вказав на деякі подібності між американською Конституцією і цим важливим документом що, становить карний кодекс. Хоч як важко порівнювати основний закон країни з карним кодексом, сказав д-р Падох, то все таки в обох випадках є певні основні норми права, що є властиві всім правним документам, як наприклад: принцип охорони людського життя; принцип охорони приватної власности й відношення одиниці до держави. Прелеґент вказав на цей надто подрібний на його думку, характер цього величезного у своєму об'ємі кодексу українського народу під російською займанщиною в тому часі й назвав ряд визначних українських правників, які брали участь у його підготові.

У своїй доповіді на цій сесії, проф. Я. Білинський проаналізував конституцію УНР з квітня 1918 року. Він ствердив, що цей важливий документ, це вияв прогресивности думання українських державних чинників, про що свідчить зрівняння всіх громадян у правах під цією конституцією, без огляду на стать і національне чи расове походження. Крім того, конституція УНР мала на той час унікальне забезпечення культури та автономії меншин що робить її справді прогресивним документом. Про конституцію УССР проф. Білинський висловився критично, називаючи її тільки символом, а не справжньою конституцією.

Під кінець сесії інж. М. Нич подякував усім присутнім за участь і висловив признання доповідачам і дискутантам за солідно підготовлену й добре переведену конференцію, а особливо проф. Л. Рудницькому, який був її головним організатором.

988 1988

ПРОГРАМА КОНЦЕРТУ

в неділю, 14-го лютого 1988 року
в Ейвері Фішер Голл Лінкольн Центру
в Ню Йорку

ПЕРША ЧАСТИНА

1. УВЕРТЮРА до опери „Тарас Бульба" Миколи Лисенка (арж. Л. Ревуцький — Б. Лятошинський) виконує оркестра і хор, диригент ВІЛЛІЯМ НОЛЛ
2. а) „Слава во вишніх Богу..." .... Д. Бортнянський
   Духовний концерт ч. vi на чотири голоси
   (Стихира після Євангелії на Різдво Христове)
   б) „Скажи ми, Господи, кончину мою..." Д. Бортнянський
   Духовний концерт ч. XXXII на чотири голоси
   (з 38-ої псальми, стихи: 5, 6, 7, 11, 13 і 14)
   в) „На ріках Вавилонських" .... А. Ведель
   2-ий концерт на чотири голоси, 137-ма псальма
   Виконує — мішаний хор акапелла — диригент В. НОЛЛ
3. Уривки з опери „Сокіл" .... Д. Бортнянського
   на лібретто Ф. Г. Ляфермер
   Український переклад А. Добрянського
   а) „Прощай, прощай..." .... Арія Федерика
   Виконує ВЯЧЕСЛАВ ПОЛОЗОВ, тенор
   б) „Про любов до мого сина" .... Арія Ельвіри
   Виконує ДЖІЛЬДА КРУЗ-РОМО, сопрано
   в) Арія Жанетти
   Виконує МАРТА СЕНН, меццо-сопрано
   г) „Так мені не дало Провидіння" / дует
   Виконують ДЖІЛЬДА КРУЗ-РОМО і ВЯЧЕСЛАВ ПОЛОЗОВ
4. „Минають дні, минають ночі" .... сл. Т. Шевченка
   муз. М. Лисенка орк. Вазґен Мурадян
   Виконує ПАВЛО ПЛІШКА, бас з оркестрою
5. „Владико неба і землі"
   Молитва з опери „Запорожець за Дунаєм"
   С. Гулак-Артемовського
   Виконують — ВЯЧЕСЛАВ ПОЛОЗОВ, хор і оркестра, диригент В. НОЛЛ

ДРУГА ЧАСТИНА

„НЕОФІТИ" .... МАРІЯН С. КУЗАН
Ораторія для сопрано, меццо-сопрано, баритона, баса, хору і оркестри до поеми Тараса Шевченка
ДЖІЛЬДА КРУЗ-РОМО, МАРТА СЕНН, ВЯЧЕСЛАВ ПОЛОЗОВ, АНДРІЙ ДОБРЯНСЬКИЙ, ПАВЛО ПЛІШКА, ХОР З АТЛАНТИ і ОРКЕСТРА ЧЛЕНІВ МЕТРОПОЛІТАЛЬНОЇ ОПЕРИ В НЮ ЙОРКУ
диригент ВІЛЛІЯМ НОЛЛ

Квитки в ціні 250 дол. (концерт і прийняття після нього) слід замовляти телефоном на ч. (201) 376-1748, а всі інші квитки на ч. (212) 874-6770. Коли цей останній телефон зайнятий, проситься телефонувати на перше число.

Д-р А. Ружицький — дослідник у Гарварді і Сан Франсіско

Гарвардська медична школа недавно вислала до Франції молодого дослідника з ділянки фармакології д-ра Андрія Ружицького, як доповідача на міжнародну конференцію ендокринології. Д-р Ружицький одержав цього року докторат з фармакології в Ню Йоркському університеті в Баффало. Він тепер є дослідником при Гарвардській медичній школі, від якої дістав післядипломну стипендію. На основі успішної праці він також має стипендію „фелловшип" від Американського серцевого інституту.

Д-р А. Ружицький

Андрій, син Таїсси Матіяшек-Ружицької і Романа Ружицького, походить із Гамілтону в Канаді. Там він закінчив середню освіту й матуру в школі українознавства. У Гамилтоні він був виховником та організатором пластової відбиванкової дружини; він є членом пластового куреня „Бурлаки". Після закінчення студій у МкМастер університеті, продовжував студії у Баффало, здобувши стипендію Ню Йорк стейту з ділянки здоров'я.

Хоча д-р Андрій Ружицький щойно починає своє професійне життя, він уже має сім публікацій та часто виступає на професійних конференціях з доповідями про свої досліди. Він працює над серцево-мускулярними дослідами в Бет Ісраел лікарні при Гарвардській медичній школі в Бостоні. У лютому д-р Ружицький переїде до Каліфорнійського університету у Сан Франсіско, де він буде викладати і продовжувати досліди.

Жертвенні лемки

Сиракюз, Н.Й. (В.М.).— В суботу, дня 19-го вересня 1987 року відбулися Загальні збори членів 22-го Відділу Організації Оборони Лемківщини.

Після звітів уступаючої Управи, Контрольної комісії, дискусії над звітами, уділення абсолюторії уступаючій Управі і вибору нової Управи і контрольної комісії, приступлено до точки різне.

У тій точці забирали голос всі присутні члени, і після довшої і речевої дискусії, члени одноголосно призначили з відділової каси на такі добродійні цілі: 250 дол. на будову церкви в Команчі, 250 дол. на будову бурси-гуртожитку української школи ім. Т. Шевченка в Білому Борі, 150 дол. на ремонт українського монастиря в Горлицях і 300 дол. хористам ансамблю „Лемковина".

Для ансамблю „Лемковина" рішено не вручати згаданої суми керівникам ансамблю, а вручити кожному виконавцеві — хористові конверту в руки, в якій знаходилося по 10 дол. для кожного. Вручення нагороди відбулося зараз після концерту, під час зустрічі з українським громадянством, в Українському Народному Домі. Хористи за це були дуже вдячні.

Платівки Сестер Василіянок

Сестри Василіянки завжди втішалися великою популярністю серед громадянства, бо їх праця була і є для народу, особливо у виховній та культурній ділянках.

Однією з найбільш активних серед них, з організаційним хистом, є Сестра Марія Вернарда Аркатин, висококваліфікована, педагогічна й мистецьки обдарована сила, із знанням мов, української історії та церковних і народних традицій. Едукована музично (грає на різних інструментах, в тому числі й на бандурі), творить, де вона є, хори шкільні та із самих Сестер, без або зі супроводом фортепіяну чи бандур. Вислідом її праці є низка виданих платівок і касеток українською мовою, а саме: Служба Божа, Марійські пісні, хори без і з фортепіяном, втім і речиталь поезій Лесі Українки (з циклю „Сім струн") з хорами і фортепіяном, низка коляд у виконанні шкільного хору.

Ці всі платівки й касетки є цікаві своїм музичним змістом і тим вартісні, що є виховні для молоді й розвагові для старших. Заінтересовані ними можуть звертатися на адресу: Basilian Sisters, 887 N. 24th St., Philadelphia, PA 19130. Ціна за касетку чи платівку 8.50 дол. з пересилкою. Їх можна теж використовувати на святочні чи з інших нагод подарунки. Замовляти можна теж і телефонічно на число (215) 763-6932.

УКРАЇНСЬКА-АМЕРИКАНСЬКА ЖІНОЧА ДОПОМОГОВА ОРГАНІЗАЦІЯ
Головна Управа в Ню Йорку
В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої Дорогої довголітньої секретарки 7-го Відділу УАЖДО в Ню Йорку

сл. п.

ЮЛІЇ ДАШКО

замість квітів на її свіжу могилу, складаємо 100.00 дол. на ПОТРЕБУЮЧИХ В ЄВРОПІ.

Усій Родині, а зокрема, улюбленому Нею Внукові, висловлюємо своє щире співчуття.

За Управу:
О. Томашівська, голова
А. Давиденко, секретар
А. Зелик, касир

31-го грудня 1987 р., Ню Йорк, Н. Й.

Капеля Бандуристів у Пармі

У п'ятницю, 4-го грудня 1987 року Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка концертувала у Великому Клівленді в залі Веллі Фордж середньої школи. Цим виступом Капеля започаткувала серію концертів релігійної музики в різних місцевостях ЗСА і Канади з нагоди 1000-ліття Хрищення України. Українці Великого Клівленду зрозуміли вагу цієї події і спонтанно відгукнулися своєю численною участю.

Перед концертом промовив коротко і змістовно проф. д-р Юрій Кульчицький, голова громадського комітету 1000-ліття Хрищення України на стейт Огайо. У своєму виступі він наводив слова нашого пророка поета Тараса Шевченка і його віщі цитати, а спадкоємцями думок поета є якраз бандуристи-кобзарі. Вони є тими носіями наших традицій, культури, невмирущої української музики і пісні. Програма була наскрізь релігійного характеру, наших різдвяних коляд і щедрівок. Не буду аналізувати і характеризувати поодиноких пісень, але обмежуся до загальних спостережень.

Хор з бандурами звучав зіграно, гармонійно і здисципліновано. Дикція була бездоганна. Сам маестро Володимир Колесник — талановитий музик-диригент, блискучий організатор, енергійний, дуже працьовитий, який потрапить викресати в нюансах голосові та інструментальні тонкощі і інтерпретації. Мається враження, що хористи і бандуристи респектують його. Хор може похвалитися багатьма добрими солістами, як Шавель, Цісарук, д-р Оришкевич, Пахолюк, Сорока, Мішалов та інші. Вдалим був сольо-виступ всіма любленого місцевого тенора адвоката д-ра Юрія Оришкевича в молитві з опери „Запорожець за Дунаєм". Добре, що він співав наперелі, бо, на жаль, акустика в залі і функція мікрофонів не були сприятливі. Публіка ентузіястично нагородила його виступ довготривалими оплесками і признанням. Слід сказати, що приблизно з 45 хористів і бандуристів біля 10 були місцевими. Більшість з них працює або студіює. Тому з признанням треба відмітити їх працю, енергію, зрозуміння і любов до рідної пісні і музики. Вони, подібно як наші „Журавлі" з Польщі, з'їжджаються з різних околиць на спільні проби. Інтерпретація поодиноких пісень була бездоганна і оригінальна, як, наприклад, у пісні „Щедрик".

Цікавою була композиція (не як в оригіналі) пісні „Через поле широкеє", тільки частинно сольова у гарному і звучному виконанні Шавеля. Школа, що не мали більше пописових партій Цісарук-баритон і Шавель-тенор, але також треба взяти під увагу, що пісні, писані в оригіналі, не були подумані під акомпаньямент бандур і багато пісень треба транспонувати і достосовувати в аспекті сприймання і музикальности тих творів. На мою думку, для різноманітности можна було включити і кілька світських поважних та ефектовних пісень. В першій частині концерту бандури хоча згармонізовані в грі, але звучали засильно, чим приглушували звуки хору, а особливо солістів з дальших рядів. Солісти, хоча голосово добрі, але з причини поганої акустики і незбалянсованих мікрофонів тратили на силі.

З приємністю треба ствердити, що бандуристи відмолодилися не тільки репертуаром, але також і персонально поодинокими бандуристами чи співаками. В першому ряді приємно було бачити наших юних бандуристів з Клівленду, Парми, як Марко Фаріон, Микола Дейчаківський, брати Маглаї. 18-літній, наймолодший з братів Маглаїв, — винятково талановитий музик і диригент, плянує студіювати музику і спів. При кінці на бажання публіки Капеля ще співала наддатки. Д-р Кульчицький ще раз подякував Капелі і її керівникові маестрові Колесникові за вдалий концерт, побажав успіхів у серії їх концертів і знову навів слова Шевченка, що наша пісня, наша дума не вмре, не загине. Ті слова дуже актуальні якраз тепер, напередодні нашого 1000-ліття, коли Москва намагається всякими способами тенденційно перекручувати історичні факти.

Опісля дві дівчинки вручили квіти маестрові Колесникові. Також голова хору української православної церкви вітав ансамбль квітами. Маестро Колесник жестовно і ефективно передав квіти співакам і бандуристам. З легким серцем і внутрішнім вдоволенням ми верталися додому. Нема сумніву, що бандуристи своїми черговими виступами будуть скріплювати і відживляти наші ідеали, а передовсім у зв'язку з 1000-літтям Хрищення України.

Д-р Володимир Боднар

Померла Сестра Емілія Остяк, ЧСВВ

Сестра Емілія Остяк, ЧСВВ, померла 24-го грудня в домі св. Василія Великого на Линдлей авеню, де жила і працювала все своє життя. Після вислухання Св. Літургії і прийняття Св. Причастя, повернулася до своєї кімнати, де Сестри знайшли її сидячою у кріслі. Тихо жила, тихо працювала і тихесенько повернула до Господа в навечеріє Його Різдва, щоб в небі святкувати разом з новонародженим Дитятком своє народження до вічного життя.

Ева Остяк (Сестра Емілія) вступила до Чину Сестер Василіянок в 1915, проживши в Чині 72 роки і маючи 90 літ життя. У монашому житті С. Емілія була префекткою дівчат, сповняла свій обов'язок з повним відданям і цілковитою посвятою. Монаша спільнота, а також колишні вихованки пам'ятають С. Емілію за її сестринську любов і старання про них.

С. Емілія залишила в глибокому смутку кузинку Розу Воробель з Нювингтону, Коннектикат. Отці д-р В. Бойсак і Маріян Процик відправили Парастас за упокій її душі в каплиці при матірному домі в Факс Чейс, Па. о 7-ій вечером 28-го грудня. Заупокійну Літургію відправив о. Маріян Процик о 10:30 ранку 29-го грудня. Сестри і знайомі відпровадили тіло на цвинтар Сестер в Факс Чейс, де поховано С. Емілію по похоронних відправах.

Хай її пам'ять буде вічна, а відпочинок між святими святий!

С. Єроніма Роман, ЧСВВ

Карпатський Лещетарський Клюб

ділиться болючою вісткою зі своїм Членством і Українською Громадою, що в п'ятницю, 11-го грудня 1987 року з волі Всевишнього відійшов у Вічність довголітній член нашого Клюбу

сл. п. інженер

ТАРАС ГРИЦАЙ

активний діяч в українському громадському житті.

ВШ. Дружині і Рідні Покійного складаємо цією дорогою вислови глибокого співчуття.

Управа КЛК

МИНУЛОЇ НЕДІЛІ ІЗРАЇЛЬСЬКІ військові бомбовики і тяжкі гелікоптери знову бомбили бази палестинців в південній частині Ливану. Згідно з інформаціями ливанської поліції і головного військового командування, під час налету загинуло 21 осіб і 14 були поранені. Серед забитих є 12 ливанських друзів, а також жінки й діти. Представник головного командування ізраїльської армії заявив, що удари були скеровані в першу чергу проти військових об'єктів палестинської організації „Аль Фадах", якою керує безпосередньо Ясір Арафат. Державний департамент у Вашінґтоні покищо не зайняв до цього випадку виразного становища.

В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого Дорогого
БРАТА, ШВАҐРА І ВУЙКА

бл. п.

Йосифа Телецького

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в суботу, 9-го січня 1988 р. о год. 6:45 ранку в церкві св. Івана Хрестителя при Сандфорд Авеню в Нюарку, Н. Дж.
В понеділок, 11-го січня 1988 р. о год. 7:30 ранку в церкві свв. Петра і Павла в Джерзі Сиґі, Н. Дж.
11-го і 12-го січня 1988 р. о год. 8-ій ранку в церкві св. Володимира, дорога ч. 520, Малборо, Н. Дж.

Просимо в тих днях згадати Його у своїх молитвах.

Сестра СТЕФАНІЯ ЦЬОЛКО з мужем ІВАНОМ і Родиною

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що 31-го грудня 1987 р. відійшла у Вічність на 86-му році життя наша Найдорожча

МАМА, БАБУСЯ І ПРАБАБУСЯ

бл. п.

АННА ІВАШКО
з дому ГРАБОВСЬКА

нар. в Яворові, Україна і там похована.
Горем прибиті:
ІВАН — син з дружиною і дітьми
ДОЧКА І РОДИНА в Україні

Ділимося сумною вісткою, що у понеділок, 4-го січня 1988 р. відійшла від нас у Вічність Дорога СЕСТРА І ТЕТА

бл. п.

Осипа Годованська

ПАНАХИДА в неділю, 10-го січня 1988 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Harris в Рочестері, Н. Й.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в понеділок, 11-го січня 1988 р. з української католицької церкви Богоявлення у Рочестері, Н. Й. на місцевий цвинтар.

Горем прибиті:
МАРІЯ — сестра зі сином ЯРОСЛАВОМ і дочкою ДАРІЄЮ з родинами
НАТАЛІЯ — сестра з дочкою АЛЕКСАНДРОЮ
сестрінки —
ТАРАС зі синами і внуками
ОРЕСТ з родиною
ЮРІЙ з дружиною
і дальша Родина

Родина просить про молитви за спокій Душі Покійної.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 21-го грудня 1987 року відійшла від нас у Вічність наша Найдорожча
МАТИ, БАБУСЯ І ПРАБАБУСЯ

бл. п.

ОЛЬГА ПРИШЛЯК
з дому ДІДУРИК

народжена 22-го листопада 1898 р. в Заставчу, повіт Підгайці, Зах. Україна.

ПАНАХИДУ відправлено в середу, 23-го грудня в похоронному заведенні Талярського.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер, 24-го грудня 1987 р. в українській католицькій церкві св. Архистратига Михаїла в Гартфорді, Конн., а потім тіло похоронено на українському парафіяльному цвинтарі в Ґлестонбурі, Конн.

Залишені в смутку:
сини —
ОЛЕКСАНДЕР з дружиною АННОЮ
ПЕТРО з дружиною СТЕФАНІЄЮ
внуки —
АНДРІЙ, ІСЯ і МАРТА з мужем АНДРІЄМ МОСТОВИЧ
ДАРУСЯ, ХРИСТИНА й АДРІЯН
правнучка — НАДІЙКА МОСТОВИЧ
БРАТ і три СЕСТРИ в Україні
ближча і дальша Родина в Україні і в ЗСА

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Проситься усіх, що знали Покійну, згадати її у своїх молитвах.

Концерт танцювального ансамблю „Україна"

Фрагмент з танку „Лист до султана" у виконанні танцювального ансамблю „Україна" осередку СУМ ім. М. Павлушкова з Чикаго.

Після ряду виступів по містах Америки і Канади сумівський танцювальний ансамбль „Україна" осередку ім. М. Павлушкова з Чикаго дав свій самостійний концерт цим разом для чикагської публіки. Концерт відбувся в неділю, 14-го листопада, в театральній залі „Сентрал Іст" в передмісті Чикаго Скокі. Концерт був задуманий для англомовної публіки, тому і місце на концерт було підібране поза Чикаго. На концерт зібралося багато українців, одначе серед присутніх (а їх було понад 1,100) переважали чужинці. Чи вони прийшли на концерт тому, що вже колись бачили український народній танок і знову хотіли побачити, чи прийшли вперше — невідомо. Але прийшли і не були розчаровані. Танцювальний ансамбль „Україна" дав справді захоплюючий концерт, який варта було побачити навіть чужинцеві.

Концерт започатковано танком „Вечерниці", побудованому на танцювальних мотивах бойків і гуцулів. Танок „Вечерниці" був повний життя, відзначався багатством гарних хореографічних сцен та був вміло переплетений пописами поодиноких танцюристів. Він надав тону цілому концертові. Присутні нагороджували танцюристів вибухами щирих і частих оплесків.

Наступною точкою був танок „Перша зустріч", який виконали з помітною легкістю Оксана Павлівець та Іван Шалева. Відтак слідував танок „Весілля". В ньому в ролі молодої пари Ліля та Олег Куляси були знамениті. Останнім танком першої частини був „Лист до султана". Танок надзвичайно цікавий своїм помислом та хореографічною композицією. Він був живим втіленням славнозвісної картини Іллі Репіна, яка зображує козаків, що пишуть листа до турецького султана.

У першу частину концерту був вплетений виступ Павла Гончарова, який виконав на піяно власну композицію „Непевні почуття". Композиція ця полідромної конструкції була приємною, а драматичне і емоційне її виконання здобули заслужене признання для молодого піяніста, що підтверджували рясні та тривалі оплески. Науку гри на піяно Павло Гончаров починав у відомого професора музики композитора Ігоря Білогруда.

У другій частині ансамбль виконав хореографічну композицію „Ніч під Івана Купала". В танку були зображені звичаї, що в'яжуться з цим святом. Солістами в танку були Ліса Зеленко та Іван Шалева. Кульмінаційним закінченням танку „Ніч під Івана Купала" був „Гопак", в якому поодинокі танцюристи пописувалися різноманітними кроками.

Танцювальний ансамбль „Україна" дав свій концерт в числі 60 танцюристів. Треба додати, що в кожному танку танцюристи виступали в чудових строях, відповідно пристосованих до тематики танцю. Керівником ансамблю є Ярослав Куляс. Перед концертом він представив англомовній публіці танцювальний ансамбль, подаючи про нього короткі дані.

Успішний концерт ансамблю „Україна" — це наслідок праці його мистецького керівника Євгена Літвінова, який є професійним хореографом, ще й до того талановитим. В його композиції народній танок завжди виходить живим, скоординованим і представляє хореографічну цілість. Маестро Є. Літвінов любується в масових сценах, різномаїтності кроків, підхоплюючи танцювальні мотиви різних областей України, та звертає особливу увагу на хореографічну структуру танцю, щоб він мав пов'язаність та суцільність.

Концерт танцювального ансамблю „Україна" для українського глядача був образом сучасного рідного народного танку, в якому він знаходив розвагову насолоду та душевне вдоволення, а для чужомовного глядача він був цікавою атракцією штудерних екзотичних кроків, неймовірного темпу та невичерпної енергії танцюристів, що найбільш дивувало мого сусіда і про що він почав розмову зі мною під час перерви.

Лука Костелина

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 10-го СІЧНЯ 1988 р.
Рачестер, Н. Й. Річні збори Т-ва Запорозька Січ 367-ий Відділ, о год. 10:30 по пол.ч в кафетерії св. Йосафата. На порядку нарад: вибір управи, важні справи та приготовлення до 75-го Ювілею. — В. Попович, секр.

Чи можливе...

(Закінчення зі стор. 2)

на поставлене в заголовку питання. Та є у нас політичні сили, які проповідують і впевнюють нас про позитивну відповідь на це так на часі, поставлене Мотилем питання. Варта б почути їх аргументи. Всі ми хотіли б і дуже раділи б, коли б у нинішніх умовах можна насправді почути це „так". Але „так" так же добре обґрунтоване, як це „ні" автора книжки. Книжка вийшла друком уже понад півроку, а ніде ні згадки. А поважні наукові видавництва, як хоч би престижеве „Форейн Афферс", написали про неї. Автор рецензії у згаданому журналі закінчує свої завваги так: „Питання є добре аргументоване і переконливе, але годиться теж додати, що інші обсерватори мають відмінні погляди на це питання, і ніхто не може бути певним відповіді на нього у дальшому майбутньому".

Очевидно, будучність може показати, що автор був песимістом, що дай Бог. Але на мій розсуд краще бути песимістом, хоч нинішня дійсність у моїх очах той песимізм виправдує, і приємно розчаруватись, чим будувати нашу політику на міражах і піску і, збувшись із них, жаліти, що не використали інших можливостей, які були доступні для еміграції. А це протизаходи проти російського культурного колоніялізму.

На кожний випадок книжка варта цього і вимагає, щоб її зміст найшов відлуння у найширших колах нашої громади. Вона напевно на полицях поважних бібліотек.

ДАТОК ДЛЯ КОМІСІЇ ПРОСЛІДЖЕННЯ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

Як відомо, конґресова Комісія для прослідження причин і наслідків Великого голоду в Україні в 1932-33 роках закінчує свою працю і в 1988 році опублікує свій рапорт. Але на це потрібно додаткових фондів. УНСоюз виасигнував на закінчення праці комісії 10,000 дол. і звертається до всіх своїх Відділів, членів і громадян доброї волі помогти комісії завершити свою працю. Датки можна відтягати від податку.

Я, ...
адреса ....
....
В прилозі посилаю чек на суму $ .... як даток, щоб комісія могла закінчити свою працю прослідження Великого голоду в Україні.
Дата ....
Підпис ....
Слати до:
Commission on the Ukraine Famine
1111 20th Street, N.W., Suite 537, Washington, D.C. 20579

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

АННА МУЛИК (з роду Герцик), член УНС Відд. 5-го Б-ва св. Миколая в Асторії, Н.Й., померла 9-го листопада 1987 року на 66-му році життя. Нар. 1921 року в Горожанці, Зах. Україна. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку мужа Антона, сина Ярослава, доньку Стефанію і шестеро внуків. Похорон відбувся 12-го листопада 1987 року на цвинтарі св. Андрія в Бавид Бруку, Н.Дж.
Вічна Їй Пам'ять!

Марія Климишин, секр.

ТЕКАНА ЗАЛЄСКА, член УНС Відд. 317-го Т-ва „Запорозька Січ" в Сиракюзах, Н.Й. померла 29-го жовтня 1987 року на 71-му році життя. Нар. 1896 року в Чорнолітці, Україна. Членом УНС стала 1933 року. Залишила у смутку дві дочки Анну Бурак і Марію Кіт, двох синів — Вілліяма і Петра, 16 внуків і 14 правнуків. Похорон відбувся 31-го жовтня 1987 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!

Микола Велич, секр.

МАРҐАРЕТА КУПОВИЧ, член УНС Відд. 112-го ім. Св. Марії в Пармі, Огайо, померла 12-го листопада 1987 року на 82-му році життя. Нар. 22-го серпня 1905 року в Україні. Членом УНС стала 1948 року. Залишила у смутку дочок Клементину Купович і Емілію Курт і внуків — Михайла, Данила, Джекеліну і Михайла. Похорон відбувся 16-го листопада 1987 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!

Мері Капрал, секр.

ОЛІЯННА ЛІЛІЯН ПИЛИПІВ, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чикаго, Ілл., померла 12-го листопада 1987 року на 64-му році життя. Нар. 19-го березня 1923 року в Чикаго, Ілл. Членом УНС стала 1940 року. Залишила у смутку сестру Гелен і Росс Абрускато, племінників Деніс Бремголл - Чарльс, Арлін і Волтер Коблі — Майкел і Криссі, Вілліям і Карен Абрускато — Саманта і Катріна. Похорон відбувся 16-го листопада 1987 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!

Василь Семків, секр.

ОЛЬГА МИЦКА, член УНС Відд. 107-го ім. св. Івана Хрестителя в Гаммонд, Інд., померла 9-го листопада 1987 року на 73-му році життя. Нар. 1914 року в селі Ланін пов. Сянок, Україна. Членом УНС стала 1961 року. Залишила двох синів Ріхарда і Тадеуша, доньку Ванду і 7 внуків. Похорон відбувся 12-го листопада 1987 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Гаммонді, Інд.
Вічна Їй Пам'ять!

Василь Ванжула, секр.